

Земята тъмна нощ засени.
Три харамии, три ранени
Другаря, се едвамъ крепѣжтъ
Надолу изъ планинскій пѣтъ.

Въ зори стотина въ боя бяха —
И само те се отърваха ;
Единъ до други те вървѣжтъ
По стрѣмния планинскій пѣтъ.

Превързани сж люти рани,
Ала по дрехи изподрани
Струи отъ кърви се виѣжтъ
И капятъ по планинскій пѣтъ.

Не чува се ни стонъ, ни дума;
И само есенната шума
Хруци, където те вървѣжтъ
По тесния планинскій пѣтъ.

Залюшнатъ грохна тамъ едина;
Въ замая другите двамина
Отминаха, безъ да се спрѣжтъ,
По стрѣмния планинскій пѣтъ.

Рѣка протегна и пошушна
Невнятно другий, и се люшна —
И по очи се повали . . . трупѣтъ
Запречи тамъ планинскій пѣтъ.

Възпрянь, другаря си погледна
Последния съ усмивка бледна
И рухна — трупъ върху трупѣтъ
Средъ тесния планинскій пѣтъ.

Души юнашки смъртъ засени . . .
Пристигватъ вълци кастървеки,
Стдавка дебкнущи въ мракътъ
По върлици планинскы пѣтъ.